

Газета колективу Вінницького національного медичного університету ім. М.І.Пирогова

Молодий МЕДИК

№3, березень 2025 р.

Завжди молодий. «Медик»

Саме «Медиком» поміж собою газету колективу ВНМУ останні 25 років називає її редакційний колектив, та й багато її читачів у стінах університету. Леонід Павлович Смольський, старожил «Молодого медика», говорить, що так газету називали завжди – скільки він пам'ятає себе у її редакції.

А у редакції Леонід Павлович давно. Скільки саме, і що він та інші люди, котрі були дотичними до творення газети буквально з перших років її життя, згадують про «Молодий медик», розповідь цей номер.

А ще він розповідь про сторінки успіху та поневірянь в історії самої газети, й про ту функцію, яку вона відіграє та може відігравати в університеті, отримавши новий поштовх до свого активного життя.

Але газета — це насамперед люди, й саме вони — сотні тих, про кого розповідав «ММ» за всі роки свого існування, й визначили життєздатність газети та її велику роль у створенні літопису університету.

Втім і зараз, пройшовши шлях від суто паперового друку і типографського набору до диджитал-епохи, «Молодий медик» бачить перед собою ряд перспектив та можливостей змін на краще.

Словом, чому і в 65 можна залишатися молодим, і завдяки кому «Молодий медик» отримав друге дихання — читайте на розвороті цього, ювілейного номеру «ММ».

Головна редакторка Вікторія Родінкова

ВНМУ уклав меморандум про співпрацю із Вінницькою РВА

Дванадцятого березня 2025 року ректорка Вінницького національного медичного університету Вікторія Петрушенко та голова Вінницької районної військової адміністрації Віталій Урдзік підписали договір про співпрацю.

Угода відкриває нові можливості для спільної діяльності, спрямованої на вдосконалення освітнього процесу, розвиток наукових досліджень, організацію спільних проєктів і обмін досвідом між академічною та управлінською сферами.

Основними напрямками співпраці визначені:

- модернізація освітнього процесу шляхом впровадження інноваційних методик навчання та залучення провідних фахівців;
- реалізація спільних наукових досліджень, проведення конференцій та інших заходів для популяризації сучасних досягнень у сфері медицини й управління охороною здоров'я;
- налагодження тісної взаємодії між освітнім середовищем та управлінськими структурами для підвищення якості підготовки майбутніх медичних кадрів.

«Це важливий етап, який дасть можливість для підвищення кваліфікації та стажування науково-педагогічних працівників, стажувань і практики для студентів», — прокоментував укладання меморандуму Віталій Урдзік.

«ММ»

ВНМУ — найкращий університет Вінниці за міжнародним оцінюванням SCImago IR

Міністерство науки та освіти України навело результати міжнародного рейтингу SCImago Institutions Rankings 2025 (SCImago IR). До нього увійшли майже 10 000 наукових та освітніх установ світу, зокрема 5 000 університетів. Україна цьогогоріч представлена закладами вищої освіти з більшості регіонів — загалом 61 університетом.

Авторитетна міжнародна система оцінювання наукових й академічних установ SCImago Institutions Rankings з 2009 року аналізує їхню діяльність за трьома ключовими напрямками:

- дослідницька ефективність — 50%;
- інноваційні розробки — 30%;

- суспільний вплив — 20%.

Методологія рейтингу базується на даних наукометричної бази Scopus та інших авторитетних джерел. Оцінювання враховує вплив наукових публікацій, рівень міжнародного співробітництва, відкритий доступ до досліджень, розвиток патентної діяльності, технологічний внесок і цифрову присутність університету.

З 2024 року до методики рейтингу додані три індикатори, що відображають соціальний вплив закладів вищої освіти:

- дослідження та освітні ініціативи, спрямовані на глобальний розвиток і розв'язання актуальних викликів;
- рівень залучення жінок до дослідницьких процесів;
- використання результатів наукової

діяльності в ухваленні рішень на національному та міжнародному рівнях.

Університети Вінниці у рейтингу SCImago IR 2025 розподілені таким чином:

- Вінницький національний медичний університет ім. М.І. Пирогова (40-ве місце з-поміж українських ЗВО).
- Вінницький національний технічний університет (48-ме місце);
- Донецький національний університет ім. Василя Стуса (57-ме місце).

Найближчим часом робота університету сконцентрується на досягненні передових позицій у загальноєвропейських рейтингах.

Медіацентр ВНМУ

Звітно-виборча профспілкова конференція співробітників ВНМУ обрала профком на 2025 – 2030 роки

У звітно-виборчій конференції первинної профспілкової організації (ППО) співробітників ВНМУ, яка пройшла 21 березня, взяли участь 84 делеговані представники структурних підрозділів.

До робочої президії вибрали проrektora з науково-педагогічної та виховної роботи Костянтина Вергелеса, дійсного голову ППО Миколу Матвійчука та очільника Вінницької обласної організації профспілки працівників охорони здоров'я Івана Лету — він і став головою зборів.

У звіті за 2020 – 2025 роки голова ППО Микола Матвійчук зокрема зазначив:

- На обліку в первинній профспілковій організації співробітників ВНМУ перебуває 1 445 членів, що складає 90,4% загальної кількості працівників.
- Від початку війни члени профспілки займаються волонтерством, збором коштів для переселенців та ЗСУ, допомагають у розміщенні переселенців в гуртожитках університету.
- Профспілковий комітет докладав зусиль, щоб спричинені війною проблемні питання зі сфери соціальної політики та трудових відносин вирішувались на користь працівників університету, співпрацюючи з комісіями ВНМУ: ревізійною, із соціального страхування, із трудових суперечок.
- Порозуміння й співпраця між керівництвом університету та про-

фкомом спрямовані на розвиток університету, задоволення потреб працівників, аспірантів, студентів, розв'язання соціальних питань.

- На жаль, не в повному обсязі вирішені питання забезпечення житлом, але співробітникам, насамперед викладачам, надається житло в гуртожитках університету.
- Профспілковий комітет надає членам ППО кваліфіковану юридичну допомогу з питань оформлення пенсії, житлового законодавства, оплати праці за сумісництвом, порядку надання відпусток, умов укладання контрактів, виплат пільг та компенсацій тощо.
- Заборгованості із заробітної плати та затримки її виплат немає.

Резюмуючи звіт голови профспілкової організації Миколи Матвійчука, проректор Костянтин Вергелес підкреслив, що працювати профспілковому комітету у 2020 – 2025 роках довелося у вкрай складних умовах. Відзначивши активну позицію ПК та його голови у відстоюванні інтересів як працівників університету, так і студентів, Костянтин Миколайович запропонував дати цій роботі високу оцінку.

Конференція одногосно обрала Миколу Матвійчука головою ППО співробітників університету на громадських засадах терміном на 5 років.

Профспілковий комітет ППО затвердили у такому складі:

1. Микола Матвійчук — голова профспілкового комітету.
2. Костянтин Вергелес, проректор з

науково-педагогічної та виховної роботи.

3. Раїса Жарлінська, доцентка кафедри судової медицини та права.
4. Ірина Потоцька, доцентка кафедри педагогіки та психології.
5. Аліна Білошицька, директорка Наукової бібліотеки ВНМУ.
6. Віта Ружанська, асистентка кафедри ендоскопічної та серцево-судинної хірургії.
7. Наталя Романова, провідний фахівець відділу кадрів.
8. Олена Мартинюк, бухгалтер.
9. Олена Скрипник, старша лаборантка кафедри медицини катастроф та військової медицини.
10. Артем Матняк, лаборант кафедри педагогіки та психології.
11. Микита Васильєв, старший лаборант кафедри стоматології дитячого віку — голова профспілки студентів ВНМУ.
12. Віктор Кривицький, водій.

Відкритим голосуванням головою ревізійної комісії ППО обраний начальник розрахункового відділу Василь Гульчак, а її членками — доцентка кафедри мікробіології Зоя Прокопчук і старша лаборантка кафедри патологічної фізіології Антоніна Корносюк.

Делегація ППО співробітників університету на звітно-виборчу конференцію територіальної організації профспілки затверджена у складі Миколи Матвійчука, Олени Мартинюк та Олени Скрипник.

Медіацентр ВНМУ

ВНМУ уклав двосторонні угоди з провідними університетами Республіки Корея

Впродовж 24-27 березня ректорка ВНМУ професорка Вікторія Петрушенко перебувала в складі офіційної делегації з візитом у Республіці Корея. Під час поїздки представники України брали участь у перемовинах у сферах інфраструктури, логістики, пошуку оптимальних економічних рішень у двосторонніх відносинах. Особливим вектором офіційного візиту стала двостороння взаємодія між університетами, зокрема проєкти в галузі охорони здоров'я, медико-фармацевтичної діяльності.

Відтепер ВНМУ — один із небагатьох українських університетів, який започатковує справжню взаємодію з партнерськими інституціями Республіки Корея. Під час візиту Вікторія Петрушенко підписала концептуальні угоди, які дають ВНМУ можливість вийти на великий азійський освітньо-науковий простір.

Укладений Договір про академічну кооперацію між ВНМУ та Університетом Санджі.

Заснований у 1955 році, Sangji University має факультети корейської медицини, здоров'я та медичного сервісу, наук про життя й довкілля. В університеті навчаються близько 8 тисяч студентів.

Особливий інтерес ВНМУ спрямований на сферу «Graduate Programs», у межах якої з шановним Президентом Sangji University, доктором Kyoung-Ryung Seong, досягнуті домовленості про формування програм академічних обмінів.

Основними документами, підписаними із Sangji University, регламентовані:

1. Кооперація у проведенні серії наукових досліджень (зокрема, в царині фундаментальної медицини, громадського здоров'я та фармації).
2. Академічний обмін між дослідниками та викладачами, а також студентами. Відповідні програми розроблятимуться окремими факультетами.
3. Організація спільних конференцій і конгресів.

Підготовку до прямої співпраці вже розпочато. Зокрема, заплановані експериментальні онлайн-курси Sangji University для студентів ВНМУ та онлайн-курси від англійських викладачів університету для слухачів Sangji University. Вивчаються можливості комунікації на рівні інститу-

ційного репозитарію та обміну науковою продукцією між бібліотеками вищих навчальних закладів.

Угода про співпрацю з Dongseo University (Університетом Донсо), що входить до переліку найкращих азійських університетів за рівнем та якістю наукової інфраструктури, передбачає спільну роботу з науковцями тамтешньої Лабораторії біомедичних наук, взаємодію з Коледжем біології та здоров'я в царині:

- технології медичної діагностики та лікування;
- стоматології;
- громадського здоров'я;
- менеджменту у сфері охорони здоров'я;
- радіології;
- нутриціології та дієтології.

До ключових пунктів угоди входять безпосередній обмін науково-педагогічними кадрами, обмін студентами із взаємним зарахуванням прослуханих кредитів, короткострокові онлайн- і стаціонарні тренінгові курси, обмін науковими фондами бібліотек і синхронізація роботи репозитаріїв.

Також Вікторія Петрушенко підписала у місті Чінджу угоду з Національним університетом Кьонсан, який входить до топу 10 університетів Республіки Корея. Основна взаємодія із Gyeongsang National University розгорнеться зі структурними підрозділами College of Nursing та College of Medicine.

Окрім стандартних положень щодо містить особливих пунктів договір містить стандарти положень щодо обміну студентами та підготовки спільних дослідницьких проєктів. Співпраця не обмежиться медичними факультетами, а охопить фармацію, біологію, громадське здоров'я, ментальне здоров'я та соціальні науки. Перший проєкт спільних ініціатив — трирічна програма дій з поглиблення кооперації між ВНМУ та Gyeongsang National University.

В нашому університеті вже триває підготовча робота до повноцінних семестрових обмінів студентами, для початку — в рамках окремих академічних кредитів.

**Новина з тг-каналу
@petrushenko_vnmu**

Магія «Молодого медика»: газета, що стає цікавішою з часом

Про те, яким був «Молодий медик» і яким має бути зараз, Вікторія Родінкова — головна редакторка газети останні 25 років — поспілкувалась із керівником медіацентру ВНМУ Артемом Фляжниковим.

— Пані Вікторіє, про що пише «Молодий медик» зараз?

— Це літопис університету, на мій погляд, і це — його функція, яка мені здавалася найбільш важливою, коли ми були обмежені в ресурсі, щоб випускати «Медика» таким, яким би я його бачила загалом.

Наразі я сконцентрувалася саме на функції літопису, щоб не пропускати головне — ті події і новини, які стаються в університеті. Хоча вважаю, що коли я починала як головний редактор, газета була ближчою до студента, й ми вже обговорювали це із нинішньою редакційною радою газети, щоб повернутися саме до того минулого формату. До погляду на газету «Молодий медик» як таку, що більш яскраво висвітлює саме студентське життя. Зараз вона більш консервативна, як на мене.

— Тобто йдеться про те, що останнім часом редакційна політика змінюється, так? Ви обговорювали цю редакційну політику й зі студентами, і з керівництвом університету? То на які думки ви зійшлися? Що має бути у сучасній газеті?

— Має бути обов'язково щонайменше розворот, і раніше це був центральний розворот, який називався «Студентське життя», й там мали змогу виступати студенти. Ми друкували там карикатури, малюнки, які робили студенти.

Ось, наприклад, у мене зараз навіть під руками гімн абітурієнта, написаний студентом, навіть із нотами. І це ті речі, які ми також раніше друкували в газеті «Молодий медик», але зазвичай на останніх шпальтах. Тобто ми, у тому числі, дозволяли студентам тут виражати себе у сенсі власної творчості, підтримували студентські творчі спроби. І мені здається, що певною мірою зараз газета має до цього повернутися.

Ми обговорювали це, зокрема із (проректором з науково-педагогічної та виховної роботи — ред.) Вергелем Константином Миколайовичем, і тут ми знаходимо підтримку в зміні саме концепції. Тому що, ще раз повторюю, останнім часом газета була більш сухою, сконцентрованою переважно на новинах щодо виклада-

чів і на тих подіях, які відбуваються в університеті, на новинах від кафедр. Як на мене, зараз потрібно додати на сторінки «Медика» більше студентів, більше молоді.

— Отже, Ви гадаєте, що студентське самоврядування, яке в університеті є дуже серйозним, повинно мати вплив на редакційну політику газети?

Будь ласка, якщо студенти матимуть час і бажання, то навіть і на редакційну політику нехай впливають, але в будь-якому разі сама газета має стати відкритішою. І ці зв'язки між студентським науковим товариством, між студентським самоврядуванням мають ставати більш тісними, тому що років 10-15 тому вони такими і були. От зараз цей зв'язок втрачений, і я вважаю, що його треба відновити.

— Ви багато років працювали журналісткою, очолювали низку редакцій газет Вінничини. Який досвід ви перенесли у «Молодий медик» і чим ця газета відрізняється від загальноміських газет?

— «Молодий медик» насамперед є літописом Вінницького національного медичного університету. Події, які подаються в газеті, пов'язані з життям ВНМУ. Таким чином, видання має певний фокус, і це відрізняє його від суспільно-політичної преси, що має висвітлювати різні аспекти життя.

Щодо мого досвіду — то це, першою чергою, побудова команд. Багато людей, хто зі мною працював у журналістиці, були першими дизайнерами та першими журналістами

цієї газети після перерви у її виході. Я їх залучала до роботи після того, як очолила газету.

Її тоді довелося створювати з нуля. Від попередньої редакції не залишилося нічого, бо всі її працівники на той момент з університету звільнилися. Зокрема, головний редактор Василь Коваль вийшов на пенсію, й газету просто не було кому випускати.

Єдиним містком між минулим та сучасним періодом «Молодого медика» на той момент для мене був заступник декана медичного факультету №1 Леонід Павлович Смольський. Він допомагав увійти у курс справи, але технічну та журналістську роботу доводилося організовувати самій. Тому я й залучала тих своїх колег, хто міг допомогти.

Тодішній дизайнер «Молодого медика», Віктор Лебідь, який створив макет газети включно з її першою сторінкою та якийсь час забезпечував дизайн, помер нещодавно у пандемію ковіду. Після нього газету вже близько 20 років верстає Наталя Ярмілко.

Не менше років газеті віддала й відома вінницька журналістка Катерина Баркалова. Зараз її місце зайняла Тетяна Ігнат'єва. Ми завжди в останні 25 років мали злагоджений і відданий справі, відповідальний колектив.

І, до речі, був певний час, коли газета не виходила через ремонт обладнання типографії, а потім ректор, Василь Максимович Мороз, дав добро на те, щоб відновити видання. І він дуже здивувався, коли я газету принесла за тиждень чи два, що я так швидко змогла це зробити. Але питання було не в мені, а в команді, яка була зі мною й готова була працювати зі мною. Вона швидко включилася в роботу, й ми відновили випуск газети.

— Який внесок робить у газету ректорка ВНМУ Вікторія Петрушенко?

— Зараз це дуже значний внесок в тому сенсі, що майже за 65 років свого існування газета нарешті була зареєстрована офіційно, як засіб масової інформації. Політика попереднього ректора, наскільки я розумію, була свідомо направлена на те, щоб не здійснювати реєстрацію, позаяк тоді це розширювало б функцію самої газети в університеті. Я ставила питання щодо реєстрації газети перед попереднім керівництвом декілька разів.

Із приходом Вікторії Вікторівни ста-

ло зрозумілим, що газета нарешті потрібна, що вона дійсно стає рупором університету. Ми вперше зробили розсилку по кафедрах щодо визначення ними осіб, які були б відповідальними за інформування про події, які відбуваються в їх структурному підрозділі. І ми, дійсно, стали отримувати більше інформації. Тобто раніше, коли, скажімо, до газети не так добре ставились, я збирала цю інформацію сама й мала випрошувати, розмірковувати, де ця інформація можна взяти тощо.

Вікторія Вікторівна фактично налагодила структуру, яка дозволяє стати газеті більш живою і більш адекватною тим подіям, які відбуваються. Ректорка підтримує ідею про те, що газета має відповідати життю університету й висвітлювати це життя ширше, повніше, різноманітніше.

Інформатори від кафедр потрібні тому, що колектив із 2-3 людей не завжди може охопити весь той новинний, і не тільки новинний потік, бути в курсі життя, яке відбувається на кожній із майже 70 кафедр. А це було б слушно — час від часу кожну кафедру представляти у «Медику», й саме цього мені не вистачало.

Коли прийшла Вікторія Вікторівна, це чітко було почутим, і ми зразу почали налагоджувати зв'язок із тими структурними підрозділами, які були мало представлені в газеті, першою чергою через свою територіальну віддаленість від морфологічного корпусу.

Адже зазвичай ми дуже широко висвітлювали життя в основних корпусах університету й тих кафедр, які у ньому знаходяться, а також офіційні події. А от до життя кафедр, які знаходяться в університетській клініці, в інших клініках Вінниці, Вінниччини, було дістатися важче. Тому інформація звітти, хоча вона дуже цікава, часто до нас не доходила. Впевнена, тепер окрім студентського життя у газету потрібно давати більше інформації із життя кафедр.

– Такий філософський аспект: журналістика — це мистецтво? А медицина? Чи є щось, що їх пов'язує?

– Журналістика і медицина пов'язані саме тим, що медицина не є точною наукою. І в медицині завжди є місце творчості. Ми знаємо, що українські лікарі саме тим вирізняються, що вони не завжди діють за протоколами, які дуже чітко регламентують певні кроки лікаря десь у закордонних лікарнях чи в закордонних практиках.

І мені здається, що (ми це бачимо зараз взагалі за менталітетом українського народу) оця гнучкість, оця відкритість для нерегламентованих дій саме лікарів, дозволяє їм у потрібних випадках робити більше,

вище й краще, ніж, можливо, це передбачав б якийсь медичний протокол. І в цьому сенсі журналістика як частина творчості може надавати лікарям і студентам у тому числі можливість самовираження, можливість пробувати себе й не боятись творити.

– Хотів би повернутися до історії власне створення газети. «Молодому медику» 65 років — дуже серйозна дата. Ви ж тримали у руках перший екземпляр, я так розумію.

– Так, звичайно.

– Про що писав «Молодий медик»?

– Він був відображенням свого часу, й це була така дуже, як я розумію, цензурована газета, яка подавала все про університет у позитивних тонах. Обсяг одного номеру був не дуже великим, але вона виходила набагато частіше. Ми зараз випускаємо номер раз на місяць, і навіть газетою це у строгому сенсі не можна назвати.

А у той час була окрема посада редактора. І, до речі, до цього часу є великою проблемою, що у штаті університету немає посади редактора газети. Тобто фактично і я, й інші люди, які зараз роблять газету, роблять її, займаючи інші посади. А тоді була посада редактора, відповідно була редакція, окреме приміщення.

Попереднє керівництво (а з нинішнім ми це питання ще не встигли обговорити), взагалі не було зацікавлене, щоб у нас було приміщення, — його у редакції просто забрали. І тому, коли ти гортаєш оці старі номери, відчувається, що спочатку газета була серйознішою структурою, якій приділяли більше уваги.

На шпальтах старих газет, які написані переважно українською мовою, ми бачимо крім офіційних моментів насичене університетське життя. У газеті писали про постаті, які спочатку були студентами, а після випуску залишилися працювати в університеті. І дуже цікаво знаходити інформацію про студента такого-то, який потім через багато років став проректором.

Ми пробували на якісь із ювілеїв навіть знаходити статті про цих людей, які зараз творять історію ВНМУ, про їхнє життя в ті часи, коли вони ще, наприклад, навчалися в університеті. Це дуже цікаво.

І що ще цікаво, мені здається — «Молодий медик» належить до категорії газет, які стають цікавішими з часом. Тобто за свій журналістський досвід я зрозуміла, що є новинні газети, а є такі, що, коли вона виходить, ти береш її й не бачиш оцього драйву, який би хотіла бачити для

того, щоб газета хапала читача тут і зараз.

Я працювала в одній з таких редакцій. А одного разу зловила себе на думці, що коли я переглядаю новий номер газети, він, можливо, не такий драйвовий у день виходу. Але коли береш старі номери, вони здаються дуже цікавими через певний час. І мені здається, що «Молодий медик» саме належить до цієї категорії, а точніше, знаходиться десь посередині.

Номери є цікавими й на момент їхнього виходу, й потім. Тобто вони дійсно ніколи не старіють, підтверджуючи назву газети. Інколи я дивуюся цьому сама: ніби просто зібрали інформацію з університету, а вийшов неочікувано цікавий навіть для мене номер. І коли ти гортаєш назад, коли бачиш дуже старі газети, ти розумієш, наскільки життя університету було цікавим та активним.

У мене є побажання до студентів, медичних працівників щодо того, як вони можуть бути дотичними до створення історії нашого університету через газету «Молодий медик». У нас є медіацентр як місце, де розміщуються люди, що творять інформаційну повістку ВНМУ. Гадаю, студенти самі, знаючи цих людей і маючи їхні контакти, а також — розуміючи, що студентська активність — це велика частина життя університету, мають проявляти власну ініціативу для того, щоб і про них, і про їхні досягнення говорили та писали в університеті.

Я також закликаю студентів не боятися. У нас колись була прекрасна серія карикатур Катерини Чапчай, яка зараз є лікаркою у країнах, які потребують опіки ООН. І там вона (до речі, повертаючись до вашого питання про творчість) якраз тому, що є творчою людиною, у країні, де люди помирають від голоду, організувала систему медичної допомоги, яка виходить за стандартні рамки. Про це ми нещодавно дізналися з фейсбуку.

Я вважаю, саме це її творче становлення відбувалося в тому числі через газету «Молодий медик». І саме Катерина Чапчай намалювала ті клейноди, які зараз вступники виносять на церемонії посвяти у першокурсники.

Тобто газета дає змогу проявити себе, і цього не треба боятися. Треба бути, як оці студенти, котрі принесли нам вірш і ноти — гімн абітурієнта, студента. І все це радо має поміщатися також у газету.

Зачитаю приспів: «О, наша рідна альма матер, ти набрала нових дітей, щоби навчатись медицині, як лікувати всіх людей».

На цьому мажорному акорді й завершимо інтерв'ю. Бажаю Вам здоров'я, натхнення і нових творчих і медичних досягнень.

«Молодий медик» був авторитетом з українського правопису та першою трибуною для студентської творчості

Ще один співрозмовник редакції з нагоди ювілею «ММ» — один із найактивніших його кореспондентів, завідувач кафедри нормальної фізіології ВНМУ Михайло Йолтухівський.

— Як у Вашому житті з'явився «Молодий медик»?

— У «Молодий медик» я прийшов 53 роки тому, коли був студентом першого курсу. Мене привів Михайло Степанович Пушкар. Він сам провадив активну громадську роботу (очільник Ради молодих вчених інституту, член редакції «ММ» — ред.).

«Молодий медик» тоді своїм активом працював, можна сказати, із трьома блоками студентських колективів. Була радіогазета інститутська, якою керував Михайло Пушкар, і мене навчив у ній працювати. Кожен день на великій перерві звучала радіогазета.

Виходили курсові стінні газети, які випускав кожен курс. А редактором «Молодого медика» тоді був Коваль Василь Іванович — професійний журналіст. Газета виходила у друкарні Вінницької обласної газети.

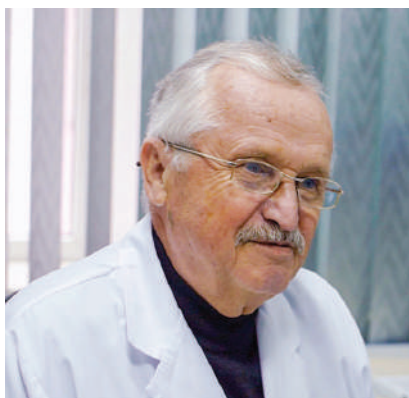
Одними із моїх завдань у редакції були зв'язок з курсом, студентським активом, і переклад матеріалів, які надавали у «Молодий медик». Бо газета виходила тоді українською мовою, а все навчання велось російською. Тому більшість кореспондентів краще писали російською. З того часу, до речі, в мене зберігся російсько-український словник, у якому позначені закінчення у родовому відмінку.

— Згадують, що ви були одним з найактивніших кореспондентів «Медика»?

— Так, чимало доводилося робити окрім перекладів. Ми дружно жили, багато що робили разом. І про все це треба було писати. З тих часів я збирав підбірки газети. Позаторік віддав до бібліотеки декілька папок.

Досить багато користі для мене було як для студента у самій роботі в «Медіку», спілкуванні з Оленою Михайлівною Недорізанюк, Леонідом Павловичем Смольським. Вони були тоді молодими викладачами, а ще активно працювали в редакції. Відповідали за планування матеріалів, багато контактували з керівництвом інституту, залучали керівників кафедр, професорів до публікацій.

І вдячний долі, що звела мене з цими людьми, і з Василем Івановичем (Ковалем — ред.), бо це була ці-

кава школа для молодшої людини на додаток до власне навчання. І потім, коли я вже став працювати в університеті, то так і залишився. А співпрацювати з «Молодим медиком» і нині доводиться.

— Які з написаних для «Медика» матеріалів у вас найулюбленіші?

— Важко сказати — це ж як діти. Якщо у батьків десяток дітей, то які найулюбленіші?

У студентські роки найчастіше писав власне про справи курсу. Навчання, громадські роботи, художня самодіяльність — майже кожного тижня в актовій залі проходили вечори самодіяльності.

Курсові, факультетські, університетські. Два факультети тоді були — медичний і педіатричний. То шість курсів — це вже 12 концертів.

Про товаришів любив писати своїх, які у чомусь відзначилися. Про будівельні загоны багато писалось — і про рядових бійців, і про керівництво.

Про студентську наукову роботу робив багато матеріалів. Особливо, коли вже професійні студентські наукові гуртки були на старших курсах. Досить цікаво зараз згадувати.

Коли ми починали навчатися, у нас були молоді викладачі — аспіранти, асистенти. А зараз вони вже відомі професори. Ми росли разом із ними. З багатьма дружба й товариські відносини збереглися до цієї пори.

І третя група професорів, з якими мені дуже приємно зустрічатись й товаришувати, — це мої перші студенти. Геннадій Московко, зараз завкафедри неврології та нейрохірургії ФПО, Анатолій Король, завкафедри гістології. Дуже багато можна називати імен.

Я наводжу приклад оцих трьох вікових груп професорів, щоб показати, наскільки важливе в університеті збереження колективу. Оце

передавання досвіду, принципів роботи, честі, гідності, професіоналізму від одних до інших.

— Як би Ви визначили місце «Молодого медика», його роль у спадкоємності в університеті, у формуванні колективу?

— На мій погляд, місце «Молодого медика» багато в чому залишилося таким, як 50 років тому. Це жива інформація про головні події університету.

Ви ж бачите, з яким інтересом «Молодий медик» й зараз розбирають, коли він виходить. А в ті часи ще більшим було його значення, тому що зараз є сайт університету, багато сучасних каналів інформації оперативної, а тоді були тільки газета й радіо.

І важко переоцінити значення «Молодого медика». У ті часи за публікаціями ми навіть звірялися, як правильно українською написати, тому що газета була авторитетом. Крім того, це була трибуна для студентів, які робили перші творчі спроби.

Ось візьміть навіть Юрія Мостового. Він потім став відомим журналістом, тележурналістом у Вінниці. А починалося все з публікацій у «Молодому медіку», зі спілкування з редакторами, з досвідченими викладачами.

Плюс стінгазети курсові. Геннадій Анатолійович Легін, Михайло Степанович Пушкар, Леонід Павлович Смольський аналізували ці газети, збирали їхні редакції. Мені здається, що завдяки таким різнобічним видам діяльності формувались майбутні керівники медичних закладів. Молоді люди вчилися розуміти інших людей, керувати тощо.

І «Молодий медик» тут, я вважаю, займав чільне місце. Інтернету не було, блогерів не було, щоб кожен щось міг написати. А газета надавала таку можливість. Зараз є інтернет і є блогери, але й «Молодий медик» теж є, і хочеться, щоб він продовжував існувати як літопис університету.

— Щоб Ви побажали «Молодому медіку», можливо, щось треба у ньому змінити: яке Ваше бачення?

— Бажаю «Молодому медіку» зберегти свою авторитетність і відповідальність за слово. В умовах інформаційного шуму він залишається перевіреним джерелом правди і платформою для професійного зростання. Добре, що його підтримують — це гідна справа.

**Спілкувалась
Тетяна Ігнатська**

Від будівельних загонів — до естафети Олімпійського вогню

Про «Молодий медик» розповідає ветеран університету, доцент кафедри анатомії людини Володимир Коваленко.

— **Володимире Олексійовичу, коли Ви почали писати у «Молодий медик»?**

— Я прийшов до редакції «Молодого медика» у 1973 році. Фактично мене запросили туди старшокурсники, які займалися проведенням інтерв'ю. Прийшов Прудиус Пилип — зараз він головний лікар ендокринологічного диспансеру, і разом із ним прийшли якраз із «Молодого медика» кореспонденти. Спитали, хто бажає (писати в газету — ред.), й ми підійшли.

Вони зразу давали нам завдання писати про те чи інші події: де, що відбувалося, який захід проводився із нашими студентами. Наші студенти виїжджали у будівельні загоны, а у вересні й жовтні — на збір яблук, черешень, буряків. І ми теж їхали, і працювали, і писали про це.

Писали про групи, які досягали найкращих результатів в навчанні. Я практично 10 років працював у студентському самоврядуванні, і писав багато матеріалів із різних аспектів.

На кожному курсі у нас були студентські кореспонденти, які доносили, що відбувається на курсі, на факультеті. Тоді було тільки два факультети, а курси були великі. Наприклад, у нас на медичному факультеті був найбільший набір в Радянському Союзі — 450 студентів на курсі. Тому важливо було, щоб хоча б 1–2 людини дійсно доносили, які заходи та події відбуваються на курсі.

На базі університету для абітурієнтів працювала Школа юного медика, яка входила до складу факультету громадських професій. Очолював його доцент Рудавка Станіслав Іванович.

Якраз на факультеті громадських професій ми проводили заняття на громадських засадах — після занять, у вихідні дні, й готували (майбутніх — ред.) кореспондентів для «Молодого медика». Заняття, крім Станіслава Івановича, проводили Михайло Володимирович Йолтухівський, нинішній завідувач кафедри нормальної фізіології, який теж був спецкореспондентом, Пушкар Михайло Степанович — колишній завідувач кафедри патанатомії і гістології: він мав дар слова, писав дуже гарні вірші. Співробітники бібліотеки теж брали участь у підготовці наших майбутніх кореспондентів.

— **Які значущі події висвітлював «Молодий медик»?**

— У 1980 році на базі нашої кафедри (нормальної анатомії — ред.) проводився Перший всеукраїнський з'їзд анатомів, гістологів, ембріологів, топографоанатомів і оперативних хірургів. На нього приїздили з усієї України. «Молодий медик» писав і про з'їзд, і про те, як ми до нього готували анатомічні препарати тощо.

А 1986 року теж на базі нашого університету та нашої кафедри був проведений 10-й ювілейний Всесоюзний з'їзд такої ж тематики. Приїхали до нас більше ніж тисяча делегатів: не тільки з усіх колишніх соціалістичних республік колишнього Радянського Союзу, а і з країн Ради економічної взаємодопомоги, тобто і Польщі, й Угорщини, Болгарії, Німеччини, навіть із Канади були.

Також згадується 1984 рік, коли мене попросив Василь Іванович Коваль, тодішній головний редактор «Молодого медика», взяти інтерв'ю у наших випускників, які були активістами в університеті. Перший — професор Павло Миколайович Майструк тоді вже очолював Науково-дослідний інститут харчування у Києві. А другий — Анатолій Трохимович Обухов, був головним лікарем Калинівської районної лікарні, а після того, як її визнали показовою, однією з кращих у Радянському Союзі, був переведений у Міністерство охорони здоров'я.

І я поїхав тоді до Києва, з ними спілкувався, взяв дуже гарний матеріал. Вони дали для музею інституту ксерокопії своїх нагород, й інтерв'ю про їхні досягнення було надруковано разом з історією нашого інституту. Тільки надрукували, на жаль, лише першу частину.

Другу не надрукували, тому що там піднімалися питання репресій, в тому числі у нашому університеті. Скільки

наших молодих викладачів були репресовані в 1937-1940-х роках.

Оскільки мене попросили підготувати цей матеріал, то я, мабуть, понад місяць сидів в наших архівах. Не всі матеріали дозволили винести з архіву. Там був дуже жорсткий контроль, у мене навіть забрали записи, які я робив в архіві. По пам'яті потім їх відновлював.

А що можна ще згадати? Брала інтерв'ю у тих, хто ніс у 1980-му році Олімпійський вогонь. Якраз було літо, тільки-но будувався п'ятий гуртожиток. На його коробці зверху було написано гасла про Олімпіаду.

І наш легкоатлет Анатолій Паламарчук якраз був випускником, а нині він доцент кафедри ендокринології. От тоді він ніс як майстер спорту Олімпійський вогонь.

Ніна Улянівна Тимчук-Причишина, теж майстер спорту міжнародного класу, викладачка нашої кафедри, брала участь в естафеті. І тоді ми підготували дуже гарний матеріал.

— **Що б ви зараз побажали «Молодому медику», яким би він мав бути, на Вашу думку?**

— Ви знаєте, зараз він доволі таки непоганий. Чітко прослідковуються всі події, які відбуваються в університеті. Єдине, що бажано було б, — щоб випуски були частішими.

Коли ми були студентами, здається, по 10 копійок кожен студент давав, щоб випускався щомісячно «Молодий медик».

— **Тобто на друк газети?**

— Так, на друк «Молодого медика». А у нас тоді було студентів близько 4 тисяч, коли я навчався. Тож виходила солідна сума.

Зараз уже повністю в онлайн-форматі все читається, й можна просто частіше давати матеріали. Студенти, на жаль, не знають одне одного, ходять у різні підгрупи, у різних викладачах займаються. А у нас же маса студентів, які є спортсменами, учасниками художньої самодіяльності.

Чому про них не написати, про їхні досягнення? Добре, що про нашу баскетбольну збірну, дівочу особливо, чудові матеріали робляться, про наших ветеранів теж пишеться багато, це дуже потрібно. Треба пам'ятати, хто безпосередньо піднімав авторитет нашого університету. Тому що, я вам скажу, зараз немає жодного континенту у світі, де б не працював наш випускник. І в Антарктиді наші були, і в Австралії.

Спілкувалась Тетяна Ігнат'єва

Саме із цих слів почав нашу бесіду відповідальний секретар університетської газети Леонід Смольський — найдавніший член її редколегії. Він сказав, що три дні провів, досліджуючи підшивки «Молодого медика», щоб побачити його у ретроспективі та краще оцінити сучасне видання.

— Отже, Леоніде Павловичу, Ви бачите прогрес у розвитку «Молодого медика»?

— Так. Причому цей прогрес я помічаю приблизно останні років десять. В чому він виражається? По-перше, в оформленні газети, по-друге — у чистоті української мови, якою вона видається.

Також у якості фотоматеріалів та у відсутності цензури.

— Як можна зараз охарактеризувати газету?

— Сьогодні вона висвітлює актуальні теми. Це виховна робота зі студентами, боротьба за їх якісну підготовку студентів — причому на всіх рівнях, на всіх кафедрах.

«Молодий медик» висвітлює саме ті процеси, які відбуваються у підрозділах університету. Перше — це учбова робота. Друге — це дисципліна студентів. Третє — актуальність тих розробок, якими зараз займається університет на всіх рівнях.

Хороший стимул ми маємо у період, коли університет очолила Вікторія Вікторівна Петрушенко. Піднято роботу кафедр, причому не тільки в їхніх межах. Багато наших кафедр вийшли на співробітництво із вузами, спеціалістами, клініками та лабораторіями зарубіжних країн і України.

Узято за правило запрошувати до університету провідних вчених, які виступають з лекціями для студентів, поєднують і порівнюють те, що робиться в університеті, із тим, які є дослідження в іноземних країнах за тим чи іншим медичним фахом.

Для виховної роботи велике значення мають знані особистості, яких запрошують до університету для зустрічей із студентами. Наприклад, нещодавно гостем університету був колишній президент України Віктор Ющенко, який під час відвертої розмови зі студентами дав глибокий

«Молодий медик» — на шляху прогресу

аналіз подій, які відбуваються в Україні.

Також газета широко висвітлює участь наших студентів у військових подіях, шефство над дитячими будинками, роботу в якості волонтерів в Клінічному центрі Центрального регіону — а тут і патріотичне виховання, і професійне зростання.

Кожен ректор, а Вікторія Вікторівна — шостий ректор, з яким я працюю, звертався через газету до студентів. І в цих усіх виступах є, по-перше, батьківська турбота про молодь, а по-друге, намагання бути в контакті зі студентами, враховувати, що вони говорять.

Наприклад, в номерах 1960-1970-х років студенти відкрито говорили, що на деяких кафедрах вони мало бачать хворих, мало контактують з ними, а в основному заняття проходять в робочих кімнатах. Студенти про це казали їй, звичайно, була відповідна реакція.

Що ще? Газета оперативно доводить до відома студентів та членів колективу, які нові спеціальності відкриває університет. Це велика заслуга нашого ректора.

— Леоніде Павловичу, Вас усі згадують як одну з ключових особистостей редакції, людину, котра стояла у початках «Молодого медика». Як Ви прийшли у газету та якою вона була?

— В 1960-х роках газета мала кілька відділів. Я відповідав за відділ пропаганди й агітації. Тоді дуже багато говорилось про політику.

Наприклад, у 1970 році святкували сторіччя Леніна. І цілий рік у «Молодому медику» були оці ленінські матеріали.

Велику увагу приділяли трудовому вихованню студентів. Сільськогосподарські роботи у вересні - жовтні, так званий трудовий семестр. Будівельні загопи, у яких студенти влітку виїжджали: хто до Тюмені, хто на будівництво Ладизинської електростанції, будували газопроводи, дороги.

Широко це висвітлювалось в газеті.

Студенти брали участь і в будівництві університетських приміщень, наприклад, нового корпусу. Причому з другої половини дня йшли заняття, а у першій половині дня будували. Так працювали на будівництві фармацевтичного корпусу. А на відбудові морфологічного корпусу моя група працювала. Ми робили верхівки колон із фігурним ліпленням.

Була традиція, що ректор виступав у газеті із початком навчального року. Також було системно, що колектив кожної кафедри друкував матеріали про те, що вона собою являє, яке там навчання йде.

Першим редактором газети був Ярослав Пішель, другим — Василь Корнійчук, потім 30 років її очолював Василь Коваль. І, нарешті, Вікторія Родінкова. Вона — редакторка сучасного рівня, відомий у світі науковець, займається досить активно громадською роботою.

— Що б Ви побажали «Медику» з нагоди 65-річчя? Яким він має бути сьогодні?

— Ну, по-перше, надавати студентам більше можливостей для позицій щодо покращення навчального процесу на клінічних кафедрах.

По-друге — забезпечувати постійну підтримку студентських ініціатив, які йдуть на користь і студентам, і університету. Воно так і є, й це треба зберегти.

У наших студентів хороші досягнення в спорті. З відкриттям стадіону почали проводитися університетські спартакиади. Треба про це писати. Більше уваги треба приділяти творчості студентів і художній самодіяльності.

Життя університету різноманітне, й «Молодий медик» має бути його часописом і майданчиком для обміну думками, інформувати та об'єднувати.

Спілкувалась
Тетяна Ігнат'єва

Вчена рада Навчально-наукового інституту психології та ментального здоров'я розпочала роботу

Навчально-науковий інститут психології та ментального здоров'я — новий підрозділ університету, створений наприкінці 2024 року. Перше засідання Вченої ради інституту відбулось 26 березня.

Таємним голосуванням її члени одностановно обрали головою Вченої ради в.о. директора інституту професора Олександра Белова та погодили на посаду секретаря органу доцента Тараса Беднарчика.

На засіданні затвердили:

- Положення про кваліфікаційну роботу здобувачів вищої освіти Навчально-наукового інституту психології та ментального здоров'я;
- методичні рекомендації з виконання магістерських робіт на кафедрі педагогіки та психології;
- перелік тем і наукових керівників магістерських робіт, запланованих до виконання на кафедрі педагогі-

ки та психології. Вчена рада одностановно підтримала кандидатуру доцентки Тетяни Рисинець на посаду завідувачки кафедри педагогіки та психології. Заступниця директора інституту доцента Наталія Рациборинська-

Полякова розповіла про підготовку меморандумів про співпрацю ВНМУ з іншими університетами України, а також про перспективи реалізації спільних освітніх та інноваційних проектів у сфері психічного здоров'я. **«ММ»**

Пів століття, відданих фтизіатрії та лікуванню людей: пам'яті Володимира Кучера

Всесвітній день боротьби з туберкульозом відзначають у дату, коли Роберт Кох виявив збудника хвороби. Попри те, що минуло 143 роки, туберкульоз досі є однією з перших причин смерті від інфекційних хвороб у світі. На цю недугу щороку захворюють понад 10 мільйонів людей. Україна за рівнем захворюваності на туберкульоз займає 4-те місце в європейській регіоні: 44,2 випадки на 100 тисяч населення.

Перші ліки від туберкульозу — антибіотики стрептоміцин — винайшов уродженець Вінниччини американський біохімік і мікробіолог Зельман Ваксман. А в сучасну практику української фтизіатрії вагомих внесок зробив доцент кафедри фтизіатрії Вінницького національного медичного університету Володимир Кучер, який одним із перших вдався до лікування пухлякоподібних хворих за допомогою лазерної терапії.

Випускник Івано-Франківського медичного інституту 1969 року, Володимир Олександрович працював головним лікарем Остропільського протитуберкульозного диспансеру (Хмельницька область) а після його

реорганізації очолив протитуберкульозне та пухлякоподібне відділення Остропільської лікарні № 2.

Закінчивши навчання у клінічній ординатурі при кафедрі фтизіатрії Вінницького медичного інституту, впродовж п'яти років працював лікарем-фтизіатром в Івано-Франківську. Після захисту кандидатської дисертації у 1978 році пов'язав свою діяльність із ВМУ: працював асистентом кафедри фтизіатрії факультету удосконалення лікарів.

Протягом 1980–1982 рр. перебував у відрядженні в Афганістані, де обіймав посаду викладача-консультанта кафедри фтизіатрії Кабульського медичного університету. Тоді ж написав книгу про лікування туберкульозу, яка була перекладена мовою дарі.

Повернувшись до Вінниці, Володимир Кучер продовжив викладацьку діяльність на кафедрі фтизіатрії ВМУ, у 1988 р. отримав вчене звання доцента. Впродовж 1987–2021 рр. працював на посаді доцента кафедри фтизіатрії з курсом клінічної імунології та алергології ФПО. У 1997 р. був призначений завідувачем курсу післядипломної освіти на кафедрі фтизіатрії.

Володимир Олександрович доско-

нало володів методами діагностики й лікування туберкульозу, в тому числі за допомогою лазерної терапії. До нього звертались пацієнти з різних міст України та закордону. У 1997 р. Володимир Кучер провів курс лекцій з лазеротерапії для лікарів Варшавського медичного університету.

Використовуючи досвід практичної роботи, Володимир Олександрович навчав студентів клінічного мислення, виховав плеяду лікарів-фтизіатрів, які продовжили його справу у різних країнах світу.

Він є автором низки раціоналізаторських пропозицій, численних наукових праць, зокрема видань про Зельмана Ваксмана. У 2017 р. вийшла друком книга Володимира Кучера «Фтизіатрія Вінниччини».

У пам'яті учнів, колег та пацієнтів Володимир Олександрович залишився чудовою і творчою людиною, талановитим науковцем і відданим своїй справі лікарем, в якому високий професіоналізм поєднувався із чуйністю та увагою.

Дякуємо за допомогу у підготовці матеріалу фахівцям Наукової бібліотеки ВНМУ та дружині В.О. Кучера Балабаєвій Надії Олександрівні

Проект UNICOM у ВНМУ змінює освіту й громадське здоров'я

Вінницький національний медичний університет імені М.І. Пирогова й надалі активно розвиває проєкт UNICOM, виконання якого розпочалося у 2022 році і який з того часу забезпечив справжній прорив у модернізації освітнього процесу й зміцненні соціальної ролі закладу вищої освіти.

Протягом існування проєкт UNICOM не лише трансформує академічне життя університету, а й надає практичного змісту його Третій місії — соціальній відповідальності та взаємодії з громадою. Робоча група під керівництвом професорки Вікторії Родінкової вже має конкретні здобутки:

- створено навчально-методичні комплекти (Training Kits);
- розроблено робочу програму центру співпраці з громадою UNICOM, що заснований за результатами проєкту і підпорядкований навчально-науковому Інституту громадського здоров'я, біології,

контролю та профілактики хвороб ВНМУ;

- підготовлені розділи для двох монографій, триває робота над Положенням про Центр та довготривалими планами його діяльності.

Training Kits — це сучасні навчально-методичні комплекти з громадського здоров'я, створені з використанням новітніх педагогічних підходів. Вони доступно пояснюють партнерським університетам і зацікавленим особам, як ефективно просувати питання громадського здоров'я, сприяючи покращенню якості й тривалості життя людей. Ці комплекти можуть стати корисним інструментом у викладанні ОПП «Громадське здоров'я» магістерського рівня.

Раніше Третя місія університету здебільшого пов'язувалась із лікувальною роботою, але UNICOM розширив це поняття. Проєкт перетворив реалізацію Третьої місії на всебічну систему, що об'єднує освіту, науку та практичну діяльність

для розв'язування актуальних проблем громадського здоров'я. Центр UNICOM, над створенням якого працює робоча група проєкту, стане платформою для подальшого розвитку цих ініціатив, зміцнюючи зв'язок між університетом і суспільством.

UNICOM також сприяє налагодженню міцного діалогу між ВНМУ, місцевими органами влади та громадськими організаціями. Така співпраця допомагає університету краще розуміти потреби громади та адаптувати свою діяльність до реальних викликів. Завдяки цьому ЗВО посилює вплив на соціальний розвиток і зміцнює свої позиції у сфері громадського здоров'я.

Досвід проєкту показує, що інновації в освіті здатні не лише підвищувати якість підготовки фахівців, а й сприяти розвитку регіону. UNICOM демонструє, як університети можуть ефективно поєднувати теорію з практикою для створення здорового суспільства.

«ММ»

Понад 200 співробітників університету пройшли профілактичний скринінг на глаукому

Глаукома — підступне захворювання, перебіг якого зазвичай непомітний і безболісний. Пацієнти нерідко звертаються за медичною допомогою надто пізно, коли повернути чи зберегти зір вже неможливо. Саме тому у світі приділяється значна увага профілактиці глаукоми, а з метою актуалізації проблеми запроваджений Всесвітній день боротьби з глаукомою.

Напередодні цієї дати відбулася кафедра очних хвороб ВНМУ та Рада студентського самоврядування провели лекцію-інтерактив «Глаукома — тихий викрадач зору», спікерками якої стали доцентка кафедри очних хвороб Тетяна Жмудь та лікарки-інтерни Валерія Василенець і Марія Семерез.

Шостого березня кафедра очних хвороб та кафедра біологічної фі-

зики, медичної апаратури та інформатики провели міжкафедральне засідання студентського наукового гуртка на тему «Методи дослідження для виявлення глаукоми». Студенти 1, 4 та 6-го курсів ознайомилися з ро-

ботою медичної офтальмологічної апаратури та методиками проведення комп'ютерної периметрії, пневмотонометрії, гоніоскопії й оптичної когерентної томографії. У засіданні взяли участь доценти Володимир Дідич, Світлана Веретельник, Катерина Добровольська, асистенти Неля Кривецька та Інна Комаровська.

Того ж дня завідувачка кафедри очних хвороб Катерина Гріжимальська за допомогою інтернів-офтальмологів Дарини Романишиної та Олени Жмур провела скринінг на глаукому для співробітників морфологічного корпусу ВНМУ. А обстеження усіх охочих співробітників університету тривало до кінця березня. Скринінг пройшли 232 співробітника. Сім'ю із них, у кого виявили підвищений внутрішньоочний тиск, рекомендували додаткове обстеження.

«ММ»

Студенти здають кров для захисників прямо під час навчання

Керівництво ВНМУ та Вінницького обласного Центру служби крові погодили проведення пар у приміщеннях Центру, завдяки чому студенти й викладачі мають змогу здати кров під час навчального процесу.

Першою 19 березня успішно опробувала новий формат кафедра судової медицини та права: після планового практичного заняття група 11а 4-го курсу медичного факультету № 1 студенти разом із викладачем — завкафедрою Валерієм Гунасом — зробили донорську одразу після лекції.

А 27 березня ініціативу підтримала кафедра патологічної фізіології. Студенти груп 2а та 16а 3-го курсу медичного факультету №1 здали кров після заняття разом із завідувачкою кафедри Вікторією Піліпоною.

«ММ»

Першокурсниця ВНМУ перемогла у XV Міжнародному мовно-літературному конкурсі ім. Тараса Шевченка

Студентка 1 курсу медичного факультету № 2 Єлизавета Якубова здобула перемогу у XV Міжнародному мовно-літературному конкурсі учнівської та студентської молоді ім. Тараса Шевченка.

Конкурс, започаткований Указом Президента України 2010 року, має на меті вшанування творчої спадщини великого поета, виявлення творчо обдарованої молоді й розвиток її потенціалу, виховання у юнацтва поваги до української мови та традицій.

Урочиста церемонія нагородження переможців конкурсу відбулась 28 березня у Маріупольському державному університеті у Києві. Талановиту молодь вітали радниця-уповноважена Президента України з питань Фонду Президента України з підтримки освіти, науки та спорту Ольга Будник та ректор МДУ Микола Трофименко.

Єлизавета Якубова нагороджена дипломом I ступеня, цінним подарунком (книгами) та стипендією Президента України. Щиро вітаємо з творчим успіхом нашу студентку та її наставницю — доцентку кафедри українознавства ВНМУ Тетяну Врублевську. Нехай любов до рідного слова веде до нових перемог!

«ММ»

Вшанування пам'яті Кобзаря на Чернечій горі — нова традиція університету

Як і минулого року, 9 березня студенти ВНМУ доєдналися до урочистого заходу — вшанування пам'яті Тараса Григоровича Шевченка на Чернечій горі у Каневі, де за заповітом похований видатний український поет.

На його честь у той день над Дніпром лунали прониклива декламація та пісні у виконанні народної хорової капели КНУ.

Ініціаторами поїздки стали ректори Київського національного університету Володимир Бургов та Вінницького національного медичного університету Вікторія Петрушенко. До делегації студентів ВНМУ доєдналися також проректори Інна Андрушко й Костянтин Вергелес, в.о. завідувача кафедри психології та педагогіки Тетяна Рисинець.

«ММ»

Щирі вітання — колегам, які відсвяткували у березні ювілейний день народження:

- **Адаменко Валентині Володимирівні** — інспекторці деканату факультету ПО
- **Гаврилюк Ніні Василівні** — бухгалтерці бухгалтерської служби
- **Дудік Олені Петрівні** — доцентці кафедри стоматології дитячого віку
- **Дусику Андрію Володимировичу** — доценту кафедри клінічної анатомії та оперативної хірургії
- **Катілову Олександрі Васильовичу** — доценту кафедри пропедевтики дитячих захворювань та догляду за хворими дітьми
- **Кириленко Тетяні Вадимівні** — асистентці кафедри інфекційних хвороб
- **Ковальчук Олені Аркадіївні** — сторожу лабораторного корпусу
- **Королю Анатолію Петровичу** — завідувачу кафедри гістології
- **Кривошесвій Світлані Володимирівні** — старшій лаборантці кафедри педіатрії №1
- **Крикливій Світлані Дмитрівні** — доцентці кафедри фармації
- **Лебедю Сергію Леонідовичу** — робітнику з комплексного обслуговування й ремонту будинків
- **Мацьковій Людмилі Яківні** — завідувачці архіву канцелярії
- **Михайлюк Галині Тадеївні** — старшій викладачці кафедри латинської мови та медичної термінології
- **Незгоді Олександрі Петровичу** — доценту кафедри фтизіатрії з курсом клінічної імунології та алергології
- **Орлик Лідії Миколаївні** — лаборантці кафедри внутрішньої медицини №2
- **Сорокіній Наталії Олексіївні** — старшій викладачці кафедри спортивної медицини, фізичного виховання та реабілітації
- **Паламар Інні Володимирівні** — доцентці кафедри соціальної медицини та ООЗ
- **Федорчук Оксані Борисівні** — інспекторці деканату медичного факультету №2
- **Ходаківському Максиму Анатолійовичу** — асистенту кафедри анестезіології, ІТ та МНС
- **Черешнюку Ігорю Леонідовичу** — старшому лаборанту НДЦ

Бажаємо здоров'я й тепла, яке завжди зігрівало серце. Нехай життя дарує більше світлих моментів, щирих усмішок і справжніх друзів поруч, робота приносить задоволення, а у серці живе любов. Цінуйте кожну мить, знаходячи час для радості, для близьких і для мрій.

Пам'яті Ольги Степанівни Яблонь

16 березня відійшла у вічність професорка Ольга Яблонь — відома українська лікар-педіатр-неонатолог, докторка медичних наук, багаторічна завідувачка кафедри педіатрії №1 ВНМУ, громадська діячка.

Після закінчення з відзнакою у 1980 р. Вінницького медичного інституту Ольга Степанівна працювала лікаркою-педіатром, а з 1982 р. — асистенткою кафедри педіатрії ВМІ. З 2010 р. — завідувачка кафедри педіатрії №1 ВНМУ.

У 1991 р. захистила кандидатську дисертацію «Особенности выхаживания глубоко недоношенных детей с транзиторным иммунодефицитом и анемией», у 2008 р. — докторську дисертацію «Оптимізація лікувально-профілактичної допомоги новонародженим з дуже малою масою тіла». За результатами цієї роботи були розроблені й запроваджені принципи виходжування глибоко недоношених новонароджених на підставі концепції розвиткового догляду.

У 1996 році Ользі Степанівні було надано вчене звання доцента, у 2011 році — вчене звання професора. Вона примножила традиції кафедри педіатрії та започаткувала проведення нових різнопланових наукових досліджень.

Ольга Степанівна все своє професійне життя присвятила маленьким пацієнтам. Як фахівець з вищою кваліфікаційною категорією з педіатрії й неонатології та консультант Вінницької обласної дитячої клінічної лікарні та міської лікарні «Центр матері та дитини» вона займалась лікуванням та виходжуванням багатьох тисяч новонароджених та дітей старшого віку.

Ольга Степанівна була талановитою науковицею та лідеркою Української педіатричної школи. Вона обіймала посаду голови Вінницького осередку Асоціації педіатрів України, брала активну участь у наукових форумах з педіатрії й неонатології в Україні та за кордоном. Була блискучим спікером — її лекції завжди були взірцем для практичних лікарів і колег.

Ольга Степанівна є автором понад 250 наукових праць, 10 деклараційних патентів, під її керівництвом захищено 10 кандидатських дисертацій. Нагороджена Почесною грамотою МОЗ України (2008), Почесною грамотою Асоціації педіатрів України (2019), медаллю «За бездоганну медичну службу» (2022).

Її наукова, викладацька та практична лікувальна діяльність були настільки насиченими та продуктивними, що сьогодні важко визначити, ким більше була Ольга Степанівна: науковцем з великою кількістю авторитетних робіт, педагогом, який виростив ціле покоління прекрасних медиків, чи практикуючим лікарем, якому завдячують своїм здоров'ям тисячі маленьких пацієнтів.

Основне, що характеризує сутність Ольги Степанівни, — це невтомна і неспокійна життєва позиція справжньої відданої людини, яка любила все і усіх, що його оточує. У невтомному щоденному русі вона постійно звершувала, рухалася вперед, змушувала рухатися інших та завжди слугувала прикладом небайдужості.

Президент та члени правління Асоціації неонатологів України

Її відданість своїй справі, високий професіоналізм, безмежна любов до дітей і турбота про кожного пацієнта залишатимуться в наших серцях назавжди. Вона не лише була майстром своєї професії, а й справжнім педагогом, яка навчала, надихала та підтримувала своїх учнів, передаючи їм безцінний досвід і знання. Її руки врятували життя багатьом маленьким пацієнтам, і саме завдяки її мудрості, терпінню та професіоналізму ми стали кращими фахівцями.

Відсутність шановної Ольги Степанівни — велика втрата не лише для медичної спільноти, а й для всіх, хто мав честь бути з нею поруч. Вона залишила після себе незабутній слід у серцях своїх колег і учнів, а її професіоналізм та знання будуть жити в нашій роботі.

Колектив кафедри педіатрії №1 ВНМУ

Ваша мудрість, співчуття та відданість завжди були маяком надії для найменших пацієнтів та їхніх сімей. Прощаючись з Вами, ми вдячні за кожен мить, коли Ви своїм теплом і професіоналізмом дарували життя, силу та віру. Ви не просто лікар — Ви справжній хранитель маленьких сердець, чие слово лікувало не лише тіло, а й душу.

Ваш внесок у розвиток неонатології, ваша здатність бачити кожну дитину як унікальне диво надихає нас продовжувати працювати з тією ж пристрасною та любов'ю.

Дякуємо за світло, яке Ви несли. Вічна та світла пам'ять!

Вінницька МКЛ «Центр матері та дитини»

Ольга Степанівна була не лише високим професіоналом, знаним в Україні та за її межами, а й людиною з великим серцем, щирою душею, доброю, мудрою та чуйною наставницею для багатьох поколінь лікарів. Її щедрість, людяність, відкритість та уміння підтримати в найважчі моменти — назавжди залишаться у пам'яті тих, хто мав щастя знати й працювати поруч з нею.

Її внесок у розвиток неонатології та педіатрії, у виховання молодих фахівців є безцінним. Ми втратили справжнього Професіонала та Людину, яка вміла поєднувати строгість науки й тепло людських відносин.

Адміністрація та колектив КНП «ВОДКЛ ВОР»